

Inger strakte sin Haand frem imod ham over Bordet som til Kærtegn.

„Du er syg, min Ven! Og du veed ikke selv, hvad du siger. Du tager i den sidste Tid saa forfærdelig tungt paa alting. Og jeg, som netop har en saadan Trang til at være glad i disse Dage og glemme alle vore Bedrøveligheder! Hvad er det nu, du igen gaar og plager dig med? Er det vore Pengesager, min Ven?“

„Nej.“

„Men hvad er det da?“

„Det er noget meget, meget værre, Inger.“

„Men saa sig det dog!“

„Jeg kan ikke. Ikke paa den Maade.“

„Føler du dig syg?“

„Nej.“

Der foer med eet som Glimtet af et Lyn over Ingers Ansigt.

„Vil du svare mig oprigtig paa et Spørgsmaal, Per?“

„Ja.“

„Da du forleden var i København, traf du da din forrige Forlovede — hende — Frøken Salomon?“

Han saae overrasket op.

„Nej.“

Hun blev ved at stirre mistvivlende paa ham.

„Du lyver!“ sagde hun pludselig og rejste sig — Stoppestrømpen fløj med det samme henad Bordet — „Nu forstaar jeg alting!“ — Hun gik med heftige Skridt frem over Gulvet. — „Du har talt med din gamle Kæreste og er igen bleven indtaget i hende.“

„Jeg siger dig, du tager fejl.“

„Ja, saa er det en anden! For her stikker noget